

Kuninga Kuulutaja

PÄRNU KUNINGA TÄNAVA PÕHIKOO LI LEHT

Juuni 2021

9.KLASSIDE ERINUMBER

9. klasside aeg siin koolimajas on läbi saamas, igaüks neist on on kogenud kauneid hetki, mida meenutada. Järgnevalt saate lugeda lõpetajate mälestusi ning mõtisklusi meie koolimaja ja kooliaja kohta.

Head lugemist!

See õppeaasta on koolis olnud vähem toredam kui eelmistel aastatel, aga ikkagi oli häid hetki. Kõige parem muudatus oli arvestatud ja mitteamvestatud hindamissüsteemi kasutusele võtmine, kuna tänu sellele tundsin, nagu oskaksin rohkem, kui ma tegelikult tean. Klassiga on olnud häid koolireise. Kool on nagu suvi - see on väga kuum ja ebamugav, aga varsti harjud valuga, ja kui see lõpeb, igatsed aega, kus ei olnud külma.

Mart Võrk, 9.s

Üheksa aastat siin koolis on olnud igati põnevad, olen palju õppinud ja paljude uute inimestega kohtunud. Siin veedetud aastad on mööda läinud kiiresti ja ludinal. Kõige rohkem mäletan algklasside talvi, kus sai klassikaaslastega õues oldud, mängitud ja kelgutatud, eriti meenub esimese klassi lumemägi, mille peal sai tohutult lõbutseda. Koos klassiga on ka niisama palju nalja saanud, lemmikuks mälestuseks on vist jäänud viimase paari aasta vahetundide kaardimängud. Kuninga kool on igatahes jätnud väga hea mulje koos oma õpilaste ja õpetajatega.

Eke Ruut Koolmeister, 9.s

Olengi jõudnud põhikooli viimasesse klassi. Olen saanud siit koolist väga palju mälestusi. Minu lemmikmälestus on see, kui ma tunni ajal tahtsin anda sõbrannale krõpsu. Sõbranna istus kohe minu ees pingis ja ta oli juba kätt hoidnud mõnda aega taga. Kui ma olin talle krõpsud käele tasakesi asetanud, hakkas ta kohe üle klassi karjuma. Ta oli ära unustanud, et pidin talle krõpsu andma ja arvas, et ämblik on ta käele sattunud. Mina siis hakkasin üle klassi naerma ja lõpuks hakkasid nii õpetaja kui ka klassikaaslased selle üle naerma.

Karolin Raid, 9.c

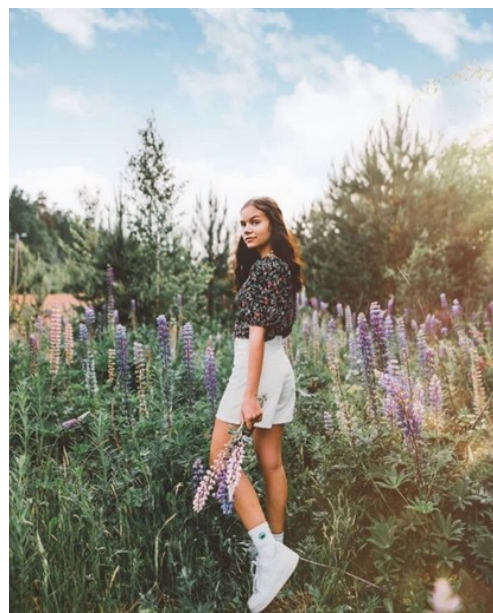

Algklasside ajast on mulle hästi meelde jäänud see, et korraldasime emadele-isadele jõulunäidendeid.

Tristan Loob, 9.s

Ütleksin, et alates viiendast klassist on mu koolielu muutunud palju toredamaks ja naljakamaks, seda tänu mu parimale sõbrannale, kellega just viiendas klassis suhtlema hakkasin. Tänu temale pole mul koolis kunagi igav, aga muidugi ei saa unustada ka mu teisi toredaid klassiõdesid, kellega hästi läbi saan. Mäletan, et kui väiksem olin, vaatasin kogu aeg suuri üheksandikke imestava pilguga, et nad on juba nagu täiskasvanud inimesed. Kui nüüd ennast vaatan, näen ma alles neljanda klassi last.

Angeliina Laanepõld, 9.c

Nende aastate vältel on mulle kõige rohkem südamesse läinud õpetajad Tiiu Kiveste ja Maive Savolainen. Mõlemad olid meie klassile kui teise ema eest. Õpetaja Tiiu kasvas meid üles selle nelja aasta jooksul, mil ta meie klassijuhataja oli. Kuulas ära kõik meie mured, jõulude ajal oli meie päkapikk, naljatas koos meiega, aga ka pahandas, kui midagi valesti tegime. Õpetaja Maive tuli meie ellu siis, kui juba suuremad olime, aga ta tõi meile sööklast saia, kui polnud veel meie söögivahetund, kamandas meid järeltundidesse ja hindeid parandama, käis alati küsimas meie arvamust tema *outfit*i kohta ja on üleüldiselt ülimalt lahe naine. Veider on mõelda, et ei näe neid enam.

Helin Elisabeth Lillepa, 9.c

Mulle jääb Kuninga kool kindlasti meelde, sest see on esimene kool, kus kunagi õppinud olen. Mäletan, kuidas siia vestlusele tulim ja küsimustele vastasin. Kõige paremini on mul meeles see, kui minu käest küsiti, kelleks tulevikus saada tahan. Väike kuueaastane Rait vastas uhkusega, et murdvargaks. Sellega mu ema küll rahul ei olnud, pärast loeti mulle kodus sõnad peale. Tuleb välja, et see oli hea, sest nüüd lõpetan 9. klassi ja murdvargaks ma veel hakanud ei ole.

Rait Tiitus, 9.c

Need üheksa aastat on siin Kuninga koolis olnud väga rõõmsad. Kõige kuldsemad ajad olid kindlasti 5.-7. klass, siis sai alati palju nalja. Parimad mälestused on olnud alati õues tukki mängides, põnevus oli äge ja alati sai palju naerda. Ka klassireisid olid väga lõbusad. Suvel käisime telkimas ja talvel olime kogu aeg Jõulumäel. Nendel reisidel olid tähtsad kaardimängud ja öösiti hiilimine ühest telgist teise või ühest toast teise tuppa. Miitriga sai alati palju nalja, saime tihti koos pahandada. Olen väga rõõmus, et siin koolis käisin, ning just S-klassi sattusin. Olid kindlasti parimad ajad ja ei taha üldse siit lahkuda.

Werner Jõgeva, 9.s

Üheksa aastat on olnud väga vingelt meeleolukad. Selle pika perioodi kokkuvõtmine on äärmiselt raske...

Meie majaga tuleb esimesena meelde hubasus, vana hoone hõng loob nii mõnusa atmosfääri.

Ma olen lihtsalt tänulik, et olen end saanud arendada just siin koolis ja et see kool valis just mind üheks oma õpilaseks. See on suur au.

Mu tohutult kallis 9.s klass, kniks ja kraaps teile selle pöörase seikluse eest, aitäh, et mind ikka välja olete kannatanud. Need telkimised, kultuurisündmused ja lihtsalt koosolemine vahetundides... Aitäh!

Aitäh ka õpetajatele, kes on aidanud mul leida oma rada siin elus.

Eriline tänu aga meie hoolivuse maailmameistrile, klassijuhataja Egele!

Mu Pärnu Kuninga tänava põhikool jääb alati südamesse.

Isabella Loretta Sild, 9.s

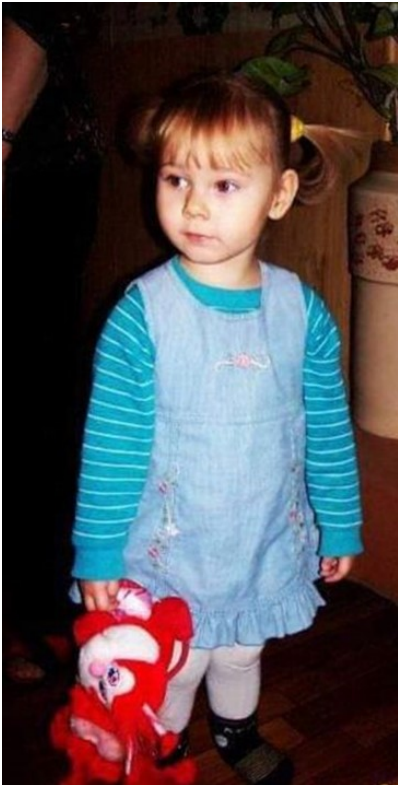
Need põhikoolis veedetud aastad läksid nagu igal teiselgi, seda mõne pisikese erinevusega. Peamine oli see, et saaks nalja.

Gustav Miil, 9.s

Üheksa aastat on möödunud kui linnulennul. Kuigi mu mälu pole alati kiita, on siiski eredalt meelde jäänud hetk, kui astusin esimest korda klassiuksest sisse. Olin üks viimastest, kes kohale jõudis ning seetõttu olin sunnitud valima väheste allesjäänud kohtade vahel. Nüüd on aga kätte jõudmas hetk, mil tuleb nendest uuest välja astuda. See koolimaja, lõbusad õpetajad ja klassikaaslased, kes on siiski osutunud väga lahedaks seltskonnaks, olenemata sellest, et me pole alati klappinud, on kõik jätnud jälje mu ellu. Jään seda igatsema.

Janelle Sala, 9.c

Need üheksa kooliaastat on kiirelt mööda lennanud ja tundub, nagu paar aastat oleks vahepealt täiesti kadunud. Selle aja jooksul on kõik klassikaaslased muutunud ning olen õnnelik, et kõik meie mured said alati lahenduse. Tänu sellele on meist saanud ühtne klass. Meeles on kõik klassiõhtutel mängitud mängud ja esitatud esitlused. Samuti on mees esimene *halloween*'i-õhtu ning ka kooliball. Kuninga kooli korraldatud üritused loovad alati ühtse koolipere. Peale lõpetamist võiks veel palju kokkusaamisi teha, et meenutada kõiki seiku. See kool, õpetajad ja klass jäävad alati meelde!

Angela Kuld 9.s

Arvan, et mu kõige meeldejäävam meenutus oli enne distantisõpet, kui saime veel koolis olla. Õpetaja Ruthi klassi ees on üks laud koos kolme tooliga ja tihti mängisime sõpradega selle laua taga kaarte. Tol hetkel kuulasin ka muusikat, mis andis sellele momendile mõnusa tunde. Päike paistis väga mõnusalt läbi akende ning kui seda tähele panin, mõtlesin omaette, et see on suht ilus. Ma ei mõelnud selle peale palju, kuid nüüd tahaksin millegipärast seda hetke uuesti kogeda.

Rando Jaansalu, 9.s

Saab vist öelda, et oleme koolis loonud palju erinevaid mälestusi, kuid kõige rohkem meenub mulle see, kuidas peale vene keele töid arutasime, et miks me ei valinud vene keele asemel saksa keelt ja kuidas me viiendas klassis esimest korda poes käisime. Oli väga suur hirm, et õpetajad aknast vaatavad või poes ise vastu kõnnivad.

Kaisa Kannus, 9.c

Üheksa aastat siin koolimajas on olnud väga õpetlikud ja toredad. On toimunud palju põnevat. Mäletan, kuidas ma 1. septembril oma esimese aabitsa sain ning publikus olevale emale ja isale rõõmuga lehvitasin. Eelmisel öhtul olin väga elevil, ning ootas, et millal juba kooli minna saaks. Samuti on eredalt mees, kui me klassivendadega esimest korda salaja poodi läksime. See oli nagu mõni missioon märulifilmist. Eelnevatel vahetundidel olime hoolikalt oma poeretke läbi mõelnud, et mõnele õpetajale vahele ei jääks. Kuninga koolis on alati väga hubane ja lõbus olnud ning siia tuleks alati tagasi.

Ron Robert Pärj, 9.c

Arvan, et kõige naljakam kooliga seotud mälestus tekkis siis, kui olime eelmisel aastal Jõulumäel. Meil oli selline reegel, et 23.00 pidi olema täielik vaikus - kõik pidid olema oma tubades ja võis ainult sosinal rääkida. See oli perfektne aeg põgenemiseks ja teistesse tubadesse minemiseks. Mina, Eke ja Oliver hiilisime ringi ja läksime tuppa, kus oli Angela ja teised tüdrukud. Meid tuli klassijuhataja Ege kontrollima ning ma leidsin fantastilise peidukoha - nagi juures niimoodi, et mind ümbritsesid paksud talvejoped. Oliver jooksis kiiresti oma tuppa, aga mina ja Eke proovisime end peita. Eke oli kuidagi voodi all, aga ta ei suutnud sinna täielikult minna. Sellise hirmuäratava probleemi lahenduseks panime Ekele patju peale, aga see polnud piisavalt. Ege käskis Ekel tagasi oma tuppa minna, aga mina pääsesin. Lõpuks läksin tagasi enda tuppa, kui aeg oli ja me mängisime Janiga pokkerit (mitte raha peale). Rando magas.

Karl Kallastu, 9.s

Üheksa aastat siin koolis ongi läbi. Mäletan siiani, kui algklassis vaatasin lõpuklasse ja mõtlesin, kui suured ja hirmsad nad tunduvad. Hetkel küll ei tunne ennast nagu koolilõpetaja, vaid arvan siiani, et käin seitsmendas klassis. Unistasin väiksest peale tutipäeva tähistamisest ja nüüd ongi see käes. Meie klass ei ole just kõige kokkuhoidvam, kuid on olnud tore teiega need üheksa aastat veeta. Siit koolist lahkun ma tänutunde ja mõne eluaegse sõbraga.

Mirtel Stankevits, 9.c

Üheksa aasta jooksul selles koolis olen kogunud palju kustumatuid mälestusi ning saanud iseseisvamaks ja ka targemaks... nagu koolis ikka. Kool on andnud mulle ka võimaluse esinemiskogemusi juurde saada, mille üle olen ääretult tänulik. Minu kooliteest on enim meeldivaid mälestusi jätnud minu sõbrad. Enamik neist on küll juba tänaseks selle kooli lõpetanud, aga kolme sõbraga on mul au üheskoos seda kooli lõpetada. Kahjuks küll erinevatel aktustel, kuid siiski samal päeval, milleks on ka juhuslikult minu sünnipäev. Oleme klassiga käinud paljudel reisidel, neist kõige meeldejäävamad on Jõulumäe reisirid detsembrikuus. Seal pidasime oma klassiga jõule. Iga kord riietus keegi meie klassi poistest jõuluvanaks ning jagas laiali kõigi poolt tehtud loosipakid. Soovin jätta endast kõlama tsitaadi “Sära, hinga, tegutse!”.

Kadri Paan, 9.s

Nende üheksa aasta jooksul on juhtunud väga palju erinevaid seiku, mis jäävad eluks ajaks meelde. Mälestusi on nii palju, et vaid ühte on raske välja tuua. Suur osa neist on seotud minu klassiõe Angeliinaga, kellega alustasime suhtlemist suvevaheajal enne viiendat klassi. Oleme alates viiendast klassist peaaegu igas tunnis koos istunud. Meil on alati kõige põnevamad jututeemad ja millegipärast tuleme nende teemade peale alati tundide ajal. Meid on lugematutel kordadel tõstetud lahku istuma, kuid see pole meid kordagi heidutanud.

Meie klassiga seoses meenuvad kohe kõik jamad, mida korraldanud oleme. Tundides, kus õpetaja Kadri on nendel teemadel meiega rääkinud, oleme alati üritanud tunni aega võimalikult palju selle peale raisata. Jään eredalt mäletama ka õpetajaid ning koolikeskkonda.

Emily Vilter, 9.c

Need üheksa aastat siin koolis möödusid kiiresti ja juhtuda jõudis palju. Selle aja jooksul on toimunud hulganisti toredaid ettevõtmisi. Oleme käinud ägedatel klassireisidel, oleme kuulanud loenguid ja lõbusatest üritustest osa võtnud. Meil on olnud ka mitte nii toredaid hetki, aga kõige tähtsam on see, et kõik need mälestused jäävad meiega. Ma tahaks tänada kõiki oma klassikaaslasi nende toredate aastate eest, soovin neile edu kõiges.

Annaliisa Martson, 9.c

Nende üheksa aasta jooksul on väga palju toredaid mälestusi kogutud. Ilmselt kõige paremad mälestused on ööbimisega klassireisid või need olukorrad, kus poisid mingi lollusega hakkama on saanud (mis siis, et nad ka mulle lumekamaka on kotti ja pähe visanud). Ka õpetajatel on koht minu mälestustes. Eriti jääb mulle meelde õpetaja Tea leidlikkus, kui ta kasutas tahvlile ringi tegemiseks prügikasti ja joone tõmbamiseks harjavart.

Mul on väga vedanud, et endale just sellised lähedad klassikaaslased sain, kuna nad on toetavad ja hoiavad klassis positiivset meeleolu. Kuninga kool jääb mulle alati meelde ning kahju on kohe lahku minna, aitäh nende üheksa imelise aasta eest!

Emma Looring, 9.s

Need üheksa aastat siin koolis möödusid väga kiirelt. Mäletan, kui tulin esimest päeva kooli, kuidas kõik oli nii võõras, aga samas ka hästi põnev. Kõige paremad ajad koolis olid 4.-6. klassis, siis oli kõik nii lihtne ja lõbus ja õues sai kogu aeg tukikat mängitud.

Kindlasti jään seda kooli ja enda klassi igatsema, siin on väga tore ja abivalmis koolipere ja klass on toredaid inimesi täis, siit tuleb sõpru kaasa kogu eluks. Mäletan meie esimesi poeskäike 6. klassis, kuidas me hiilisme välja ja alati läksime suurema tiiruga. Kui õpetaja tuli vastu, siis ütlesime alati, et läheme teise majja tundi. Kõige parem koolireis oli esimest korda Jõulumäele. Olime terve öö üleval ja üritasime oma tubadest välja hiilida, aga siis tuli kohe õpetaja ja ajas meid kurjustades

oma tuppa tagasi. Üks parimatest sõpradest oma klassis on Werner, temaga oleme väga palju asju läbi teinud ja koos pahandustesse sattunud. Kindlasti on ka ühed head sõbrad Eliise, Cäthrin, Eelia ja Isabella, nendega saab alati nalja ja on lõbus koos aega veeta.

OLI VÄGA TORE!

Markus Miiter, 9.s

Mul on hea meel, et sain veeta üheksa aastat just Pärnu Kuninga tänava põhikoolis. Nende aastate jooksul olen saanud palju häid ja õpetlikke kogemusi. Kindlasti jään igatsema kooli juhtkonda ja õpetajaid. Ei tohi unustada ka toredaid sööklatädisid ja korrahoidjaid. Võin täitsa kätt südamel hoides öelda, et koolis ei leidu ühtki halba õpetajat. Loomulikult on kahju oma vanade kaaslastega lahku minna, kuid samas olen rõõmus, et tuleb uus kool ja uued kogemused.

Tormi Õige, 9.c

Imelik on mõelda, et see on läbi. Mulle pole ikka veel kohale jõudnud, et me pole enam seitsmendikud. Mõnda inimest jään ikka igatsema, mõnda mitte nii väga. On olnud huvitav teekond. Aitäh õpetaja Annikale selle eest, et ta on olnud kõige lähedam õpetaja. Olen leidnud siit koolist paar eluaegset sõpra. See kool on vorminud mind inimeseks, kes olen täna. On, mida meenutada. Soovin kõigile kõike paremat ja palju edu!

Mia Põldots, 9.c

Nende üheksa aasta jooksul olen tihti mõelnud, et tahaks juba põhikooli lõpetada ning liikuda edasi uute seikluste poole. Aga siis meenuvad kõik mälestused, kaasõpilased ja õpetajad, kes on olnud osaks minu elust kõik need aastad, kes on olnud toeks ja kellega on koos veedetud imetoremaid hetki.

Mõeldes tagasi oma senisele kooliteele, meenuvad paljud sündmused, kuid alati on olnud lõbusad klassiekskursioonid. Lõbusad pole olnud vaid need harivad ja toredad sihtpaigad, vaid ka bussisõidud. Nende käigus saime veeta ka kooli kõrvalt üksteise seltsis aega, vestelda muretult ning puhata koolielust.

Jään kindlasti kõike igatsema ning ei unusta läbitud teekonda kunagi!

Merilin Mikk, 9.s

Vinged üheksa aastat kõige vingemate semudega! Me oleme koos läbi käinud päris palju eluetappe, kuid siiski üksteist välja kannatanud. Kõige erksamad mälestused on poes käimisest. Alustasime juba päris varakult (5. klassist alates), algul oli küll hirm nahas ning kartsime, et jääme vahele. See just kõik põnevaks tegigi! Alati oli hea vabanduseks öelda, et tuleme tööõpetusest. Lõpuaastatel harjusid õpetajad sellega ära ning seda hirmu enam polnud. Siiski oli vahva võtta õppimisest paus ning üks poetiir teha!

Erilised tänud meie kooli ägedatele õpetajatele, kõige hoolivamale klassijuhatajale Egele ning kõige-kõigematele klassikaaslastele! Jääte mulle südamesse!

Cäthrin Liisbeth Adamson, 9.s

Siin koolis on palju unustamatuid sündmusi juhtunud. Olgu nendeks kas üritused või mõni koerustükk, millega mu klass hakkama sai, jäävad need alati vahvate mälestustena meelde. Siin ei hakanud kunagi igav. Pean ikkagi tunnistama, et jään klassireise igatsema. Tänu nendele oli alati midagi, mille üle sai naerda ja kõik väljasõidud muutusid sellepärast kümme korda paremaks. Klassikaaslastega oli isegi lihtsalt muuseumi külastamine põnev. See on meie klassi võlu!

Kaili Kirt, 9.c

Ühed asjad, mis on mulle alati meeldinud ja meelde jäänud, on meie klassiekskursioonid.

Olgu need olnud tavalised rabaskäigud või muuseumikülastused, on need alati huvitavad ja lõbusad olnud. Hea seltskond ja head mälestused olid siin koolis ja üpris kurb on lahkuda ning lapsepõlv seljataha jätta, sest tegelikult jääb mulje, nagu kõik oli alles eile.

Robin Erik Tappo, 9.c

Viimased üheksa aastat on olnud väga huvitavad ning põnevad, selle aja jooksul oleme käinud koos klassikaaslastega igas Eesti otsas ning kogenud toredaid elamusi. Eriti toredad olid õhtud nii Jõulumäel kui ka muudes Eesti paikades, kus me klassiga ööbisime ning üksteise seltskonda nautisime. Viimased kaks aastat olime me enamiku ajast kodus, kuid mul on tunne, et see tõi meid justkui rohkem kokku.

Olen kohanud palju sõpru, kellega loodetavasti elu lõpuni läbi käin ning isegi vanana koos seigelda saan.

Oliver Art Toots, 9.s

Need üheksa aastat on olnud toredad. Need aastad on mööda läinud väga kiiresti ja selle ajaga on palju juhtunud. Mäletan, et kui mind tublide päevale kutsuti, siis ei läinud ma kunagi kohale ja niimoodi mitu aastat. Mäletan ka, kui kinkisin jõuludel klassikaaslastele õnge suures silindrilises pakis. Mu klassikaaslane mängis algklassides klassinurgas õudusmängu "Eyes". Koondusime tema ümber ning vaatasime, kuidas ta mängis, ja kui ta ehmus, siis ehmusime me kõik. Meenub ka seik, kui me pidime loetud raamatute põhjal filme tegema. Nägin, kuidas teine grupp filmis klassikaaslast teoses kujutatud depressiivses olukorras, ta hüppas koolihoovis trepilt alla. Mäletan veel, kui olime algklassis ja ronisime võimla taga olevatele metallist asjade peale ning pidime sellepärast tahvli ees seisma kogu klassiga.

Jan Silver Leis, 9.s

Üheksa aastat rõõmu ja muret hakkab lõpusirgele jõudma. Nendest viis aastat olen veetnud Pärnu Kuninga tänava põhikoolis oma vahvate klassikaaslastega, kes on kõik juba toredateks suurteks inimesteks sirgunud ja kellega koos on palju naeru ja nuttu siin kooliseinte vahel läbi elatud. Eriti jäävad mulle meelde meie igaaastased ööbimised Jõulumäel, kus suutsime alati meie kallist klassijuhatajat Eget terve öö üleval hoida. Meelde jäävad muidugi ka veesõjad, ballid, klassireisid ja teosed toredad sündmused. Eriline tänu läheb Maiele, kes meile alati kommi jagas ja Maivele, keda nägi küll viimasel aastal vähevõitu, aga ta tõi alati päikese minu päeva. Olen südamest tänulik!

Eelia Laasma, 9.s

Mäletan meie esimest aktust. Ma olin esimene, kes saali sisse astus, selja taga tervelt 25 teist väikest junsut. Tol hetkel ei saanud ilmselt keegi meist veel aru, et kõik need teised lapsed jäävad meie kaaslasteks kogunisti üheksaks aastaks.

Veetsime peaaegu terve dekaadi üheskoos, läksime läbi tulest ja veest. Kui ühel hetkel öeldakse, et ongi kõik, et nüüd läheme tagasi sinna, kust kõik alguse sai, kui keegi ei tundnud kedagi, siis teatud mõttes on see valus hoop küll. Me kasvasime ju koos üles. Mõned tulid ja teised läksid, aga valdav osa oli kogu aeg siin.

Need 25 selli vormisid mu lapsepõlve. Mul ei ole õdesid-vendi ning kui imalalt see ka ei kõlaks, on klassikaaslased mulle neid mingis mõttes asendanud. Ma loodan, et näen teid veel, kamraadid, aitäh selle viimase sõidu eest.

Kertu Kabin, 9.s

Need üheksa aastat siin koolis on möödunud nagu linnulennul. Oleme oma klassiga iga aastaga ühtsemaks kasvanud ja nüüd on raske lahku minna. Nii palju on ju koos läbi elatud, naerdud ja ka nutetud.

Algklassides oli meil iga kooliaasta lõpus suvesünnipäevade tähistamine ja üks kord toimus see rannas. Ilm oli nii palav, et otsustasime terve klassiga riietega ujuma minna. Ühised tegevused on meile alati meeldinud. Oleme käinud rattamatkadel, kus alati ikka midagi põnevat juhtub ja kust kõik hea tujuga koju lähevad. Vahetundides oli tavaks mängida kaarte ja soojema ilmaga õues lauatennist. Algklasside padjasõjad kujunesid hiljem välja talvisteks piparkoogi- ja mandariinisõdadeks, mis ei unune niipea.

Õpetajatega on samuti mitmeid huvitavaid seiku olnud. Küll oleme projektori kardina laest alla kukutanud või on meid klassi lukku pandud. Oleme isegi auditooriumis markeritega sõda mänginud ja kardinaid ära värvinud. Alguses on õpetajad muidugi kurjad olnud, aga õnneks nad pikka viha ei pea.

Ootamatult tuli aga 8. klassi lõpus koroonapandeemia ja meie aeg koolis koos jäi lühikeseks, sest ka enamiku 9. klassist istusime kodus arvutite taga. See aga ei lahutanud meid, ja kui lõpuks tagasi kooli saime, poleks nagu vahepealset aega olnudki. Siinsest hubasest keskkonnast ja kalliks saanud inimestest on raske lahkuda.

Adeele Vuuk ja Helin Maria Unt, 9.s

Kõige rohkem jääb mulle Kuninga tänava koolist meelde õpetaja Roman. Ta on väga abivalmis. Mulle oli tädipoeg varem öelnud, et Roman on üks vägev õpetaja ning temaga ma pean hästi läbi saama. Kui algklassid olid läbi saanud ja esimene kekatund viiendas klassis lõppenud, oli mu esmamulje - temaga saab palju nalja ja on lõbus. Ta oli lahke ja heatahtlik kõik tunnid, kui ta mu kekaõpetaja oli. Kuigi ma ei saanud olla tema õpilane üheksanda klassi lõpuni välja, õpetas ta mulle väga lähedaid ja vingeid trikke, mida ma korvpalliga suudan teha ja mida ma muidu ei oleks suutnud. Isegi kui meil tunde koos enam ei olnud, tuli ta mulle koridori peal vastu ja küsis, kuidas mul läheb ja kas ma ikka korvpalli mängin. Need mälestused jäävad meelde elu lõpuni.

Robin Tom Schleicher, 9.c

Kool on õppimise koht, kuid mis see "õppimine" ikkagi on? Juba algklassist saadik sain aru, et õppimisega tuleb hea tulemus ja seejärel ka hea tunnistus. Õppides sain uusi teadmisi ning nende edukas rakendamine töös andis mulle ka hea hinde.

Minu meelest oskavad Kuninga kooli õpetajad seda "õppimise" õpetamist "alateadvuslikuks" jätta. Selle kooli õpetajad kindlasti tahtsid, et õpilane suudaks enda aju käima panna. Minu meelest oleks võinud seda õpetusviisi rõhutada ja rohkem selgemaks teha just nendele õpilastele, kellel see veel selge polnud. Õppimise oskus tundub loogiline, kuid mulle jäi see kindlasti algul segaseks. Seda olukorda võib võrrelda taimedega, kui alates seemnest jäetakse selle hooldamine puudulikuks. Nii üritab taim iseseisvalt enamiku ajast enda võimete piiril kasvada. Seda piiri suudab iga taim ületada, teda tuleb lihtsalt panna kvaliteetsesse keskkonda. Loodan, et analoogia oli arusaadav.

Üheksanda klassi lõpule lähenedes olen enda õppimise oskust korralikult teritanud ning seega oskan ma tulla järeldusele, mis mul oleks võinud juba algklassist saadik teada olla. Kui teemast aru ei saa, uuri või küsi. Kui alateemast ei saa aru, uuri või küsi. Kui selle alateema ühest alateemast ei saa aru, uuri või küsi, tihti aitavad "miks" küsimused. See on mu mälestus. Öeldakse "järgmine kord läheb paremini", pigem ütleksin selle kohta "oleks juba siis võinud paremini minna", sest seda toredat põhikooli aega tagasi ei saa.

Tarvi Tasane, 9.c

Ilmselt ühed kõige meeldejäävamad seigad olid mul kõik arenguestlused ja mingil üllataval viisil olin ma alati täpselt paar päeva enne mingi pahanduse korda saatnud. Alati oli mul peale igat arenguestlust vanematega kodus tõsine jutuajamine. Mida edasi aeg läks, seda rahulikumaks need minu jaoks muutusid. Eks ajapikku olen isegi arenenud ja palju õppinud enda pahandustest. Kõige rohkem ilmselt pidid meiega tegelema just õppealajuhataja Liina ja meie klassijuhataja Kadri. Oskan isegi ette kujutada, kui keeruline võis mingil momendil neil olla, seega sügav kummardus.

Sebastian Paulberg, 9.c

See kevad on minu jaoks natuke erilisem kui teised. Uskumatu, et üheksa aastat on möödunud selles vanas ja väärikas majas. Mälestusi on kogunenud palju, enamik neist on seotud spordiga. Pidin alati kooli võistlustel esindama. Kõige naljakam oli, kui õpetaja tahtis mind võimlemisvõistlustele saata tüdrukutega, õnneks tuli midagi vahele. Kuninga koolist lahkun heade teadmiste ja oskustega. Muidugi jäävad meelde ka põhikooli sõbrad, kellest mõned jäävad eluks ajaks.

Mathias Villota, 9.c

Mulle on jäänud hästi meelde, kuidas me algklassides „Tukituki“ mängu mängisime. Kui olid ilusad ilmad, oli peaaegu terve klass õues seda mängimas. Kohe, kui koolikell vahetundi helises, jooksid kõik välja ennast priiks panema. Selle mänguga on palju naljakaid ja toredaid mälestusi, kuid ka väikseid tülisid ja eriarvamusi, mis alati lahendatud said.

Inessa Lehtmets, 9.c

Meenutades meie kooli, meenub esmakordselt see, kui neljandas klassis saime aru, et näeme õpetaja Tiiut viimast korda klassi ees meid õpetamas ja meid ukse taha rääkima kutsumas, mida üllataval kombel juhtus väga tihti. Oli päev, kus klassi ette tuli õpetaja Kadri koos õpetaja Tiiuga ja sellel hetkel saime me aru, et õpetaja Tiiust ei soovi me keegi ilma jääda. Kohe langesid pilgud õpetaja Kadrile ja mitte keegi polnud ekstaasis sellest rängast muutusest. Vähemalt meie jaoks oli see ränk. Tagasi mõeldes on seda naljakas meenutada, sest mida need 4. klassi jõmpsikate arvamused ikka loevad. Kätte jõudis neljanda klassi lõpunäidend ja kõik klassi tüdrukud nutsid, justkui oleks see viimane kord, mil me õpetaja Tiiut näeme. Keegi ei arvanud, et õpetaja Tiiut saab kuidagigi asendada. Kuid nüüd, juba viis aastat peale õpetaja Kadriga esmakordset kohtumist, olen ma kindel, et jääme kõik teda sooja südamega igatsema.

Lisette Puhmaste, 9.c

Kust küll alustada... üheksa pikka aastat on siin koolis veedetud, mis enamjaolt on tundunud väga venivana, kuid selle viimase aasta jooksul olen aru saanud, kui kiirelt see aeg möödunud on. Meelde jäävad kindlasti oma lähedasemad klassikaaslased ja rumalaimad ulakused, mis me nendega korda oleme saatnud. Kindlasti jäävad meelde ka meie klassireisid, mida õpetaja Kadri on alati proovinud teha

võimalikult huvitavaks vaatamata sellele, et reisil peab olema ka üks hariv sihtpunkt. Ta pidas vastu ka meie kriitilistele kommentaaridele iga välja pakutud idee vastu. Õpetaja Kadri on meiega imeliselt hakkama saanud. Vaatamata paljudele pahandustele, mis on tehtud ja mis tundusid tol hetkel nagu maailma lõpp, saab neile nüüd siiski tagasi vaadata naeratus näol ning nendest oma lastele ja lastelastele rääkida.

Roobert Harjus, 9.c

Kuninga kooli puhul jään kõige rohkem igatsema seda vaba keskkonda. Need üheksa aastat on läinud nii ruttu ja selle aja jooksul oleme nii palju lähedat korda saatnud. Kõige rohkem jääb mulle meelde iga-aastane Jõulumäel ööbimine. Käisime seal igal talvel. Ege oli alati hommikuks läbi, sest magada me tal ei lasknud. Koolitöötajatest jääb mulle kindlasti meelde kellatädi Maie. Käisime tihti vahetunnis temaga jutustamas ning tihti tõi ta kuskilt tagaruumist meile kommi. Kindlasti jääb mulle meelde ka meie kokkuhoidev klass. Nii palju lähedaid koosveedetud vahetunde, kus mängisime korvpalli, õppisime mõneks tööks või jutustasime niisama. Nüüd, kui koolitee hakkab läbi saama, saan ma aru, kui meelde jääv see teekond tegelikult oli. See kool ja need mälestused jäävad mulle alatiseks meelde.

Eliise Markson, 9.s

